

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးစက်ပွင့်

အာ မုန်း ပြယ် နေ့ စွဲ

ပကာသနတွေအရောင်လက်လို့
ဘဝကို အမှောင်ဘက်ကူးပြီး
ကြုံသလို ရွက်လွှင့်
ဘောင်ဖျက်လို့ နွမ်းမယ်မထင်နဲ့
အချစ်က ဘဝမှ မဟုတ်ဘဲလေ။

အခန်း(၁)

ခြံဝန်းကျယ်ကြီးတစ်ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေက စုံစုံလင်လင်နဲ့ ဟိုပန်းပင်ကပွင့်၊ ဒီပန်းပင်ကပွင့်နှင့် ပန်းဥယျာဉ်ကြီးသဖွယ်ပါ။ တကယ်တော့ ပန်းဥယျာဉ်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ အိမ်ရှင်က ပန်းပင်တွေ စိုက်ရတာ နှစ်သက်လို့ ပန်းပင်တွေ အမျိုးမျိုးစိုက်ထားတာလေ။

နှင်းဆီ၊ သစ်ခွ၊ ရွက်လှ၊ စံပယ်။

အခြား ပန်းပင်တွေလည်း ပါသေးသပေါ့။ ပန်းတွေရဲ့ အလှကြောင့် တိုက်ကြီးက ပိုပြီးခန့်ညားဝင့်ထယ်နေသည် လို့ ပဲ ပြောရမလား။ ဒီခြံကျယ်ကြီးထဲကို ရောက်လာသူတိုင်း စိတ်ချမ်းမြေ့၍ ကြည်နူးမိကြသည်သာ။

ဒီတိုက် ဒီခြံဝန်းရဲ့ အရှင်သခင်ကတော့ ဦးဇေယျာကျော်ပါ။ လုပ်င

နီးသဘောအရ ရှေ့မှာ ဦးတပ်ခေါ်ကြပေမယ့် အသက်သုံးဆယ် စွန်းစွန်း
ပဲ ရှိသေးသည် လေ။

"တိ တိ တိတိ"

"ဟင်"

ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် စံပယ်ပင်တွေကို ရေလောင်းနေတဲ့ လွန်း
သိမ်မွေ့ရဲ့ လက်တွေ ရပ်တန့်သွားသည် ပေါ့။ ပန်းကရားပုံးကို လက်ထဲ
ကချပြီး လွန်းသိမ်မွေ့ ကားဆီကို လျှောက် လာလေတော့လေလျှင် ကား
ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဇေကမ္ဘာကျော်က ဇနီးဖြစ်သူကို လှမ်းကြည့်ရင်းပဲ -

"စံပယ်ပင်တွေကို ကိုယ့်ဘာသာရေလောင်းနေပြန်ပြီလား သိမ်မွေ့ရဲ့
၊ ကျေးဥကိုခိုင်းပါဆိုကွာ"

"ရပါတယ် မောင်ရဲ့ ၊ ဒီအလုပ်တွေလောက်ကို သိမ်မွေ့လုပ်နိုင်တာပဲ
ဟာ။ အရင်က ဒီထက် အဆပေါင်းများစွာ ပိုပင်ပန်းခဲ့တာပဲလေ"

"အရင်က အရင်ပဲလေ သိမ်မွေ့ရဲ့ ၊ အခုက အခုပဲ။ မောင်က မောင့်မိ
နီးမ ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ပြောတာကို"

"မောင့် စေတနာကို သိမ်မွေ့နားလည်ပါတယ် မောင်။ ကျေးဥကို နေ
ရာတကာ မခိုင်းချင်ဘူးလေ။ ကိုယ်လစာပေးထားတာပဲဆိုပြီး အိမ်မှာ ရှိ
သမျှ အလုပ်တွေ သိမ်းကျုံးလုပ်ခိုင်းလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာ လဲ။ တန်သလော
က်ပဲ ကောင်းပါတယ်"

"အင်း"

"လူ လူချင်းခွဲခြားစိတ်ဖြာပြီး မဆက်ဆံချင်ဘူး မောင်။ သူလည်း သူ
နိုင်သလောက်ဝန်ကို ထမ်း၊ ကိုယ်လည်း ကိုယ်နိုင်သလောက်
ဝန်ကိုထမ်းရမှာ ပဲပေါ့ မဟုတ်ဘူး လား"

"ကဲ ဟုတ်ပါပြီဗျာ၊ မောင့်မိန်းမက အဲဒီလို စိတ်သဘောထားဖြူစင်လို့ ပဲ မောင့်မှာ လေးစားမြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်ခဲ့ရတာ၊ အလုပ်သမားတွေကလည်း မမ မမနဲ့ ချစ်လိုက်ကြတာ။ ဟောဒီမမ မျက်နှာညှိုးမှာ ကိုပဲ စိုးရိမ်နေကြတာလေ။ မောင့်ကိုကျတော့ ရှိတယ်လို့ တောင် သတ်မှတ်ကြရဲ့ လားမသိဘူး"

"ဟင် မောင်က လင်မယားချင်းကို မနာလိုဘူးလား"

"ဟား...နာလိုပါတယ်ဗျာ နာလိုပါ့။ သူ့ အကုသိုလ်နဲ့ သူ၊ ကိုယ့်ကုသိုလ်နဲ့ ကိုယ် ဖြစ်လာတာပဲဟာ။ မောင့်မိန်းမကို အားလုံးက ချစ်ခင်လေးစားကြတော့ မောင်က ဂုဏ်တောင်ယူသေးတယ်"

ဇေယျာ ပြောရင်း သိမ်မွေ့ရဲ့ ပခုံးလေးကိုဖက်ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြတော့သည် လေ။ သိမ်မွေ့က နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် စိတ်ထားနူးညံ့သိမ်မွေ့သူပါ။ သဘောထားလည်း ကြီးပါ့။ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း ကလေးဆန်တတ်တဲ့ အခါရှိသည် ပေါ့လေ။

လူတိုင်းလိုလို စိတ်က တစ်သမတ်တည်းတော့ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ၊ သိမ်မွေ့က လုပ်စရာအလုပ်ရှိရင် အချိန်မဆွဲ အကြွေးမထားတတ်သူပါ။ သိက္ခာ ဘဝဆိုတဲ့ အရေးတွေနဲ့ ပတ်သက်လာရင်တော့ မာနကြီးသူတစ်ယောက်ပဲပေါ့။

သိမ်မွေ့ပြောဖူးတဲ့ စကားတွေကို ဇေယျာမမေ့ပေ။ အစက ဇေယျာကို သိမ်မွေ့က မချစ်ခဲ့ပါဘူး။ မချစ်ဘဲ လက်ထပ်ခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါတော့ ။ သိမ်မွေ့ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားက -

"ကျွန်မ အချစ်ကို အရမ်းကြောက်သွားမိတာပါ ကိုဇေ။ မတည်မြဲခြင်းတရားထဲမှာ အချစ်က ထိပ်ဆုံးက ပါတယ်လို့ ပြောရမလားပဲ။ ကျွန်မ အချစ်ရေးမှာ ကံမကောင်းခဲ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ

နောက်ထပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ရဲဘူးလေ။ ချစ်ဖို့ မကြိုးစားတော့ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ရှိပါတယ်။"

"ဘာများ လဲ သိမ်မွေ့။"

"ကျွန်မ လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ ခင်ပွန်းကို အစွမ်းကုန်ချစ်နိုင်အောင် ကြိုးစားမယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အယူအဆ အတွေးအခေါ်တွေ အခြားသူတွေအတွက်တော့ ကန့်လန့်ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျွန်မလက်ကို တစ်သက်လုံး ဆုပ်ကိုင်ထားမယ့်သူကို ကျွန်မ စိတ်ချမ်းသာအောင်ထားမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ် ကိုဇေ။ ကျွန်မကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရမယ့်ယောက်ျားကို ကံကောင်းစေချင်တယ်။"

အဲဒီလို အဲဒီလို ပြောခဲ့သော သိမ်မွေ့ရယ်ပါ။ ကိုယ်ကလည်း သိမ်မွေ့ကိုယ့်ကိုမချစ်လည်း ကိုယ်က သိမ်မွေ့ကိုချစ်နေခွင့်ရရင် ကျေနပ်သူ။ ဒါကြောင့် လက်ထပ်ခဲ့ကြသည် လေ။ အခုတော့လည်း သိမ်မွေ့က ပြောတဲ့ အတိုင်း ကိုယ့်အပေါ် တုံ့ပြန်ခဲ့သူမို့။

ဇေကမ္ဘာဆိုတာ မိန်းမရကံကောင်းသူ၊ အိမ်ထောင်ရေးသူခကို အပြည့်အဝရရှိသူအဖြစ် လူပုံအလယ်မှာ လက်မထောင်ဝံ့ကြွားနိုင်ခဲ့တာပေါ့။

သိမ်မွေ့က-

ကတိကို လွယ်လွယ်မပေးတတ်သူလေ။ ပေးမိရင်လည်း အဲဒီကတိကို တည်အောင်လုပ်တတ်သူ။

"သိမ်မွေ့ကို လက်ထပ်လိုက်လို့ မောင် ဘယ်တော့မှ နောင်တမရစေရဘူးတဲ့ "

တကယ့်ကို နောင်တရစရာ လုံးဝမရှိအောင် သိမ်မွေ့က မိသားစုဘဝကို အလှပဆုံး ဖန်တီးပေးခဲ့သည် လေ။

"ဟာ ဖေကြီး"

"သား"

သားက ပြေးလာသဖြင့် ဇေကမ္ဘာ ကိုယ့်အနားရောက်လာတဲ့ သားကို
ပွေ့ချီနမ်းရှုံ့လိုက်ပြီး...

"သားရေ..."

"ဗျာ"

"ဖေကြီးကို ဘယ်လောက်ချစ်"

"အများကြီး ချစ်"

သားလေးက လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်းပြီး ပြောသည် လေ။

"မေကြီးကိုရော ဘယ်လောက်ချစ်"

"အများကြီးချစ်"

"ဖေကြီးနဲ့ မေကြီး ဘယ်သူ့ကိုပိုချစ်လဲ သား"

"မောင်"

"ဟင် ပြောလေ မွေ့"

"နောက်ထပ် သားကို အဲဒီလို မေးခွန်းမျိုး မမေးမိပါစေနဲ့ မောင်။ အ
ဖေနဲ့ အမေဆိုတာ ယှဉ်ပြီးမေးရမယ့် လူတွေမှ မဟုတ်တာ"

"ဟင်"

"မိဘနှစ်ပါး မပြောနဲ့ ။ အခြားသူစိမ်းနှစ်ယောက်ကို ယှဉ်လည်း မွေ့
မကြိုက်ဘူး မောင်။ တစ်ဖက်ကို အားသာမှုရှိရင် အားနည်းတဲ့ ဘက်က
လူက အားငယ်တတ်တာပဲလေ"

မွေ့က အဲဒီလို သူ့ဘက်ကိုယ့်ဘက်ဆိုတာကို မျှတွေးပြီး ဖြည့်စွက်တွက်တတ်သူပါ။ ကိုယ်လည်း သားကို ဒီမေးခွန်းမျိုး တစ်ခါမျှ ထည့်မမေးဖူးပါဘူး။ အခုမှ ထည့်မေးမိသွားတာပါလေ။

"ဆောရီးပါမွေ့။ ဒီပါးစပ်ကလေး ဘာလို့ မေးမိသွားပါလိမ့်"

"မေကြီး"

မွေ့သားကို ကြည့်လိုက်ပြီး -

"ပြောလေ သား"

"မေကြီး က ဖေကြီးကို ဆူတာလားဟင်"

စကားတတ်လွန်းတဲ့ သားရဲ့ အမေးကြောင့် မွေ့ပြီးလိုက်မိသည် သာ ။ သားက ဉာဏ်ကောင်းသည် လေ။ သိလွယ် တတ်လွယ်လေးပါပဲ။ ဒါကြောင့် မိခင်ဖြစ်သူ မျက်နှာတည်တည်နှင့် ပြောလိုက်တာကို ဆူတယ်လို့ ထင်သွားပုံပါပဲ။

ဒါကြောင့် ပြုံးပြလိုက်ပြီး -

"ဆူတာ မဟုတ်ပါဘူးသားရဲ့ ။ သားဖေကြီးက မလိမ္မာလို့ ပြောပြနေတာလေ"

"ဟင် ဖေကြီးက မလိမ္မာဘူးလား"

"အလကား၊ သားရဲ့ မေကြီးက နောက်တာပါ သားရဲ့ ။ ဖေကြီးက လိမ္မာပြီးသား။ ဖေကြီးရဲ့ သားကလည်း လိမ္မာတာပဲ။ ဟုတ်တယ်နော် သား"

"ဟုတ်ကဲ့"

သားလည်း ပြောလည်း ပြော။ ခေါင်းလည်း ညိတ်လေတော့ သားရဲ့

ပါးပြင်လေးကို ရွတ်ခနဲ နမ်းလိုက်မိပြန်သည် လေ။ ပြီးတော့ သားကို လက်တစ်ဖက်က ချီလျက်သားနဲ့ ကျန်တဲ့ လက်တစ်ဖက်က မွှေပခုံးကို ဖက်လိုက်ပြီး ခေါင်းငုံ့လိုက်စဉ် -

မွှေက ခေါင်းငုံ့သွားပြီး -

"မောင်နော်၊ သားရှေ့မှာ ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ အတုမြင်အတတ် သင် ဖြစ်နေမယ်။ အရှက်ကို မရှိဘူး"

"ဒီကောင်က မွှေနဲ့ စတွေ့ပြီး ကတည်းက ရှက်ကြောပြတ်တဲ့ ကောင်လေ မသိဘူးလား"

"မသိဘူး"

"မသိရင် နမ်းတယ်ကွာ"

"ဟေ...ဝေး ခစ်ခစ်"

ဖခင်ဖြစ်သူက မိခင်ကို နမ်းလိုက်တော့ ကောင်းကင်လေးက သဘောကျစွာ လက်ခုပ်တီး၍ ရယ်သည် ပေါ့။ လွန်းသိမ်မွေ့က မိန်းမမပီသသော အနုပညာရှင်တစ်ယောက်လို့ ဆိုရမည်ပေါ့။

သာယာအေးချမ်းတဲ့ မိသားစုဘဝဆိုတာကို အကောင်းဆုံး ဖြစ်အောင် ဆေးခြယ် ဖန်တီးနိုင်သူ တစ်ယောက်ပဲပေါ့။

အခန်း(၂)

"မွေ့ရေ...မွေ့"

"....."

"မွေ့"

ချစ်ဇနီးနာမည်ကိုခေါ်ပြီး ရှာနေရာမှ ဇေယျာဝိဇ္ဇာလမ်းတွေ ရပ်တန့်သွားသည် လေ။ ဧည့်ခန်းထဲအရောက်မှာ နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်လာသည် က စံပယ်ပန်းရနံ့ပါ။ ရှူရှိုက်မိတာနဲ့ ပန်းရနံ့က ရင်ထဲကို အေးမြလန်းဆန်းသွားစေခဲ့သည် ပေါ့။

မျက်လုံးလေးကို မှိတ်ပြီး .

စံပယ်ပန်းရနံ့ကို ရှူရှိုက်နေတုန်းမှာ ပဲ

"မွေ့ ဘာလုပ်ပေးရဦးမှာ လဲ မောင်"

မျက်လုံးကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ဖွင့်ပြီး ခေါင်းခါလိုက်ကာ..

"ဘာမှ ထပ်လုပ်ပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး မွေ့ရဲ့ ။ မိုးလင်းကတည်းက မောင့်မိန်းမက အကုန်ပြည့်စုံအောင် လုပ်ပေးထားတာပဲ ဟာ"

"ဒါဆို"

မွေ့က ခေါင်းလေးငဲ့ကာ မေးလိုက်တော့။ ခေါင်းပေါ်မှာ ဒီအတိုင်း

အသွယ်လိုက် ချပန်ထားတဲ့ စံပယ်ကုံးလေးက ယိမ်းနွဲ့သွားလေသည်။ ။

"ဪ...အလုပ်မသွားခင် ကိုယ့်မိန်းမမျက်နှာကို ကြည့်ချင်လို့ ပေါ့။ စံပယ်ပန်းရနံ့လေးက မွှေးနေတာပဲကွာ။ ပန်ထားတဲ့ မောင့်မိန်းမ ခေါင်းပေါ်မှာ စံပယ်ပန်းတွေက ပိုပြီး ကျက်သရေရှိနေသလိုပဲ"

"မောင်ကတော့လေ ပြောရော့မယ်။ သူများ တွေကြားရင် မောင့်ကို အမြင်ကတ်ကြလိမ့်မယ် သိလား"

"ကပ်ပါစေကွာ။ အမြင်ပဲကပ်ကပ် အကြားပဲကပ်ကပ် ။ ကိုယ့်မိန်းမ ကိုယ်ချစ်လို့ ပြောတာ ဘာဖြစ်လဲ"

"မောင်"

"ဗျာ"

"မောင်က မွေ့ကို အရမ်းချစ်တာပဲနော်"

"ချစ်တာပေါ့ မွေ့ရဲ့ ။ မွေ့နဲ့ သားလေးက မောင့်ရဲ့ ဒုတိယ အသက်ပါ ။ မွေ့က မိသားစုဘဝကို အလှပဆုံးဖြစ်အောင် ခြယ်မှုန်းပေးတဲ့ ပန်းချီဆရာမတစ်ယောက်ပဲ။ မွေ့ကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာ မောင်အရမ်းကံကောင်းတယ် မွေ့"

"ထပ်တူပါပဲ မောင် ။ မွေ့လည်း မောင့်ရဲ့ ဇနီးဖြစ်ခွင့်ရတာ အရမ်းကံကောင်းတာပဲ။ မောင်က မွေ့လိုချင်တဲ့ နွေးထွေးလုံခြုံမှုကို ပေးနိုင်တယ်လေ။ ချစ်တိုင်းမညား ညားတိုင်းမချစ်ကြတဲ့ အလွဲတွေထဲမှာ မောင်နဲ့ မွေ့က စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ခဲ့ကြတာလေ။ အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ ဆန်ကာတင်ရွေးချယ်ပြီး ယူခဲ့ကြသူတွေတောင် ကံရေးဆိုတာ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်မှ ဂေါက်ပြီး ဖောက်ပြန်တတ်တဲ့ လူတွေ အများကြီး မောင်ရဲ့

"

"ဟုတ်တယ်နော်။ မောင်တို့ လင်မယားကတော့ ဘယ်သူမှ ဂေါက်ပြီး မဖောက်ကြဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ ဘဝဆို တာကို ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရတာပေါ့။"

ပြောပြီး ချစ်ဇနီးရဲ့ ခေါင်းမှာ ပန်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းလေးကို ကိုင်ကာ နမ်းရှိုက်မိလိုက်တော့၏။ လင်နဲ့ မယား လျှာနဲ့ သွားတဲ့ ။ အခန့်မသင့်လို့ ကိုက်မိတဲ့ အခါရှိပေမယ့် အနာတရတော့ မဖြစ်ခဲ့ကြဘူးလေ။ တစ်ယောက်က တင်းရင် တစ်ယောက်က လျှော့ပေးလို့ တစ်ရက်အပြင်ပိုပြီး

-

နှစ်ရက် စိတ်ကောက်ကြတဲ့ အခါ မရှိပေ။

ဒါကြောင့်လည်း မိသားစုဘဝလေးက သူများအားကျစရာ ကောင်းလောက်အောင် သာယာချမ်းမြေ့နေတာပေါ့။

"မောင် "

"ဗျာ "

"ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် သားကို ကျောင်းထားရအောင်နော် "

"အင်း ထားရမှာ ပေါ့ မိန်းမရဲ့ ၊ သား က ငယ်သေးလားလို့ မောင် မပြောသေးတာပါ "

"မောင် သားကို စိတ်မချဖြစ်နေတာလည်း ပါတယ် မဟုတ်လား "

မွေ့က မျက်စောင်းလေးဝင့်ကာဆိုတော့ ဇေကမ္ဘာ ရယ်လိုက်မိသည်သာ။ မွေ့ပြောတာ ဟုတ်နေတာကိုး။ သားကိုချစ်လွန်းလို့ ကိုယ်ကသာ အလိုလိုက်လွန်းတာ။ မွေ့က နေရာတကာ အလိုမလိုက်ပေ။ ဒူပေ ဒါပေ ထားလိုက် ၊ အိုးဆိုတာ အပူဒဏ်ကို ကြံ့ကြံ့ခံပြီး နာနာဖုတ်မှ ခိုင်ခံ့တာ တဲ့ ။

မွေ့က ဘဝနာခဲ့သူမို့ ထင်ပါရဲ့ ။

အတွေးအခေါ်က ရင့်ကျက်တည်ငြိမ်သည် လေ။ ဘဝကပေးတဲ့ သင်ခန်းစာတွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်တဲ့ ။ ယောက်ျားလုပ်သူကိုလည်း သွန်သင်ဆုံးမ ဩဝါဒခြွေလိုက်ပုံများ မိခင်နှင့်တူသော မိန်းမ၊ နှမနှင့်တူသော မိန်းမ၊ သူငယ်ချင်းနှင့်တူသော မိန်းမလို့ ပြောလို့ ရသည် အထိပါပဲ ။

"မောင်ဘာတွေ တွေးနေတာလဲ၊ ဖုန်းလာနေတယ်"

"ဟင် အဲ အင်း"

"ဘာဖြစ်နေတာလဲ"

"မွေ့အကြောင်း အတွေးလွန်သွားလို့ "

"ဖြစ်ရမယ်"

ဇေကမ္ဘာ အင်္ကျီအိတ်ထဲက ဖုန်းကိုထုတ်ပြီး ကိုင်လိုက်ကာ .

"ဟယ်လို အေး ပြော ဝင်းမောင်"

"....."

"ဟာ...အဲဒီလူ ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ၊ မင်းတို့ ဖုန်းဆက်မကြည့်ဘူးလား၊ သူ လုပ်ငန်းစဖို့ ချိန်းထားတဲ့ ရက်ချိန်းက စေ့နေတာ ကြာပြီလေကွာ"

"....."

"လာမယ်ဆို ပါးစပ်ကလာနေရုံနဲ့ မပြီးဘူးလေကွာ၊ လူလာမှ ဖြစ်မှာ"

"....."

"ရှင်းရှင်းမေးလိုက်ကွာ၊ မလုပ်နိုင်ဘူးဆိုရင် သူယူထားတဲ့ စရန် ပြန်
တောင်း။ အခြား လုပ်နိုင်မယ့်သူကို ပြောင်းအပ်မယ်"

"....."

"ကျွတ် ကွာ၊ စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။ မင်း လူကိုယ်တိုင် အဲဒီ
လူအိမ်ကို သွားတွေ့လိုက်ကွာ။ အပြတ်မေး"

"....."

"အေး ဒါပဲ ဒါပဲ"

ဇေကမ္ဘာ ဖုန်းချလိုက်တော့ -

"မောင်တို့ အလုပ်အပ်ထားတဲ့ လူက အခုထိ လုပ်ငန်းမစသေးလို့ ပါ
မွေ့။ ဒီလိုပါပဲ အလုပ်လုပ်တဲ့ နေရာမှာ တစ်ခါတလေ လွဲချော်မှုလေး
တွေတော့ ရှိတာပေါ့ မွေ့ရယ်။ ဗျိုင်းတောင် အစာကိုပေါက်တိုင်း မိတာ
မှ မဟုတ်တာ။ အလုပ်ကိစ္စ မွေ့ခေါင်းထဲ မထည့်နဲ့ နော်"

"အဲဒီလိုတော့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ မောင်ရဲ့ ။ မွေ့လည်း တတ်နိုင်တဲ့
ဘက်က ကူညီသင့် ကူညီရမှာ ပေါ့"

ဇေကမ္ဘာ မွေ့ခေါင်းကို လက်ဝါးနှင့် ဖွဖွအုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး -

"ကဲပါ မယ်မင်းကြီးမရယ် ၊ ခင်ဗျားလေး ထက်မြက်မှန်းကို သိပါတယ်။
မောင်က မလိုအပ်လို့ အကူအညီ မတောင်းတာ ။ အေး အေးဆေးဆေး
ဆေးနေ ၊ နော်၊ မောင်သွားတော့မယ်"

မွေ့ခေါင်းညိတ်ပြပြီး ခြေဖျားလေးထောက်ကာ မောင့်မေးဖျားလေး
ကို နမ်းလိုက်တော့ -

ဇေကမ္ဘာရင်ထဲမှာ

ပန်းပေါင်းစုံ ဖူးပွင့်သွားသည့်နှယ်ပါ။

အခန်း(၃)

အိမ်မှူးသွယ်။

ကုမ္ပဏီရဲ့ စာရင်းဇယားတွေ လုပ်နေရတာ သား
ဘယ်အချိန်အိပ်သွားသလဲပင် မသိပေ။ အိမ်က ငါးပုစွန် အိပ်စိပ်ပို့ အင်ပို့စ်
ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ မန်နေဂျာလေ။ အလုပ်ကို ဦးစားပေးနေရတော့ သား
ကို ထွေးထွေးပိုက်ပိုက် မနေနိုင်။ နို့ပြတ်ပြီဆိုကတည်းက သားခမျာ မိ
ခင်ရင်ခွင်ငွေကို ခိုလှုံရတဲ့ အချိန်က အနည်းသားလား။

ကိုယ့်ဘေးက ဒရင်းဘတ်ပေါ်မှာ ခွေခွေလေး အိပ်ပျော်နေတဲ့ သားမျ
က်နှာကို ငုံ့ကြည့်ပြီး သနားလိုက်တာ။

ခွင့်လွှတ်ပါ သားရယ်။

မေမေကြိုးစားနေတာသားရဲ့ ရှေ့ရေးအတွက်ပါ။ ပစ္စုပ္ပန်ကို နာကျင်
အောင် ချနင်းရတာ အနာဂတ်လှပဖို့ ပါလေ။

"အိမ်"

"....."

"အိမ်ရေ"

"ဟင်"

"အိမ်"

အလေး လျှာလေးအသံကို ကြားလိုက်ရသည် မို့ အိမ်မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားကာ စိတ်ထဲမှာ လည်း တင်းခနဲ ဖြစ်သွားရသည် ။ အိမ်ဆုတောင်းမပြည့်ခဲ့ပါဘူး။ အပျိုစင်ဘဝက ဘုရားရှိခိုးတိုင်း ဆုတောင်းခဲ့ဖူးသည် လေ။ အရက်သမားနဲ့ ဖူးစာမဖက်ပါရစေနဲ့ လို့ ပေါ့။

ဒီလို အမြဲဆုတောင်းလို့

ကံတရားက အမြင်ကတ်ပြီး အရွဲ့တိုက်လေသလား မပြောတတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ချစ်လို့ ယူလိုက်မိတဲ့ ယောက်ျားက အရက်သမားဖြစ်နေတော့တာပါပဲ။ ဆိုးလိုက်တဲ့ ဘဝ။

"အိမ်"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ ခေါ်နေတာလဲ။ သား အိပ်ပျော်နေတယ် နီးသွားဦးမယ်"

အိမ်အနားကို ရောက်လုဆဲဆဲမှာ တောင် ခေါ်နေတာမို့ အိမ်ပြောလိုက်မိခြင်းပါ။

"ဟား အသံက သိပ်ချို့ပြီး သာယာလှပါလား။ ကိုယ့်ယောက်ျားပြန်လာတာတောင် ထွက်ကြိုဖော်မရတဲ့ မိန်းမ။ တကယ်စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတယ်ကွာ"

"ဘာ"

အိမ်မျက်စောင်းက သူ့ဆီသို့ ဒိုင်းခနဲ ရောက်သွားပြီး သူ့ဘက်သို့ တည့်တည့်လှည့်ထိုင်လိုက်မိကာ -

"ရှင် မူးလာရင် မူးတဲ့ ဘာသာနေနော်။ ကျွန်မကို မရစ်နဲ့ "

"အေ့"

"ကျွန်မ အသံက နားဝင်မချို့ဘူးမို့လား၊ ရှင် အစကတည်းက အသံချို့တဲ့ မိန်းမကိုမှ မယူခဲ့တာ။ ကျွန်မသိပါတယ်။ ရှင်က ကျွန်မကို စီးပွားတွက် တွက်ပြီး ယူခဲ့တာ။ ဒီမှာ ကို၊ ရှင်သိထားရမှာ က ကျွန်မမိ သားစုအတွက် အလုပ်လုပ်နေတယ်။ ရှင်မူးပြီး ပြန်လာမယ့်အချိန်ကို ထိုင်စောင့်ပြီး ကြိုရလောက်အောင် ကျွန်မမှာ အချိန်မပိုဘူး"

"ဪ...ဪ...အဲဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ကို ကျွန်မ ဘယ်တုန်းက ထိုင်စောင့်ပြီး ကြိုဖူးလို့လဲ။ အခုမှ အပိုစကားတွေ လာမပြောနဲ့ အာရုံနောက်တယ်"

မင်းသိက္ခာ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့လိုက်ခြင်းနှင့်အတူ ရင်ထဲမှာ စူးနစ်သွားပြီး လည်ချောင်းထဲမှာ တစ်ခုခုနစ်သွားသလိုခံစားလိုက်ရသည် လေ။ ကိုယ်မှားခဲ့တာအတွက် အခုမှ နောင်တမရချင်တော့ပါဘူး ။ ပညာတတ် ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမကို အထင်ကြီးတာလေ။

ပညာမတတ် မထက်မြက်တဲ့ မိန်းမကို ယူရင် ကိုယ်ဂုဏ်ငယ်ရမယ်လို့ တွေးခဲ့တာ။ ကိုယ်လည်း ပညာတတ် သူလည်း ပညာတတ်။ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်တွေနဲ့ တင့်တင့်တယ်တယ် ဝင့်ဝင့်ထည်ထည်။ သူ့ဝင်ငွေ ကိုယ့်ဝင်ငွေနဲ့ မတောင့်မတ မကြောင့်မကြ နေရပြီး ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ မိသားစုဘဝလေးကို တည်ဆောက်ကြမယ်ပေါ့။

အတွေးက အဲဒီလိုလေ။

လက်တွေ့ဘဝမှာ တော့ အဟွန်း။

"မင်းကသိပ်အတ္တကြီးတဲ့ မိန်းမပဲအိမ်မှူးသွယ်။ မင်းကို ထက်မြက်တဲ့ မိန်းမလို့ ငါထင်ခဲ့တာ။ တကယ်တမ်းမှာ ထက်မြက်တာထက် အတ္တကြီးတာက ပိုတယ်။ ငါလိုချင်တာက သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစု

ဘဝ။ မင်းက အတ္တကို ရှေ့တန်းတင်ပြီး လင်ယောက်ျားကို မင်းရဲ့ လက် အောက်ငယ်သား ဝန်ထမ်းတွေလို ဆက်ဆံနေတာ ။ မင်းက ပညာမာန် တက်တဲ့ မိန်းမ"

"ကိုမင်းသိက္ခာ"

မင်းသိက္ခာ အောက်နှုတ်ခမ်းကို ခပ်ဖိဖိကိုက်ထားလိုက်မိ၏။ အိမ်ပေးစပ်က ဘယ်လိုစကားလုံးတွေ ထပ်ထွက်လာမလဲဆိုတာ ကြုံသိ နေလို့ လေ။

"ဘာလဲ ကျွန်မကို လက်ထပ်လိုက်မိလို့ ရှင် နောင်တရနေပြီလား။ ကျွန်မကတော့ နောင်တရတယ်။ မရခင်ကတော့ ချစ် မကြိုက်တာဆို ကို ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးလို့ အကြိမ်ကြိမ် ကတိပေးခဲ့တဲ့ ရှင့်ပါးစပ်။ လက် ထပ်ပြီးပြီလည်း ဆိုရော ကျွန်မ မကြိုက်ပါဘူးဆိုတဲ့ ကြားက ဘီယာ လေးတမြေစီးကရက်ကို လက်ကြားကမချတာ ရှင်ပဲ လေ"

ပြောနေရင်းကြားထဲက စီးကရက်ကို မီးညှိတာမြင်လိုက်ရတော့ အိမ်ပိုပြီး စိတ်တိုမိတော့သည် သာ။

"မမ အသုံးမကျတာတွေလည်း ပါတယ်ဆိုတာ ဝန်ခံလိုက်စမ်းပါ။ ယောက်ျားဆိုတာ မိန်းမရဲ့ လျှာဖျား၊ အချိုအခါးပေါ်မှာ မူတည်ပြီး ထိုင် ထလုပ်နေတဲ့ ကောင်တွေပဲကွ။ မင်းက ငါ့အပေါ် ဩဇာအာဏာလွှမ်းမိုး ချင်တဲ့ မိန်းမ"

"အစကတည်းက ရှင်မသိခဲ့ဘူးလား။ အိမ်မှူးသွယ်ဆိုတာ သူများကို ဩဇာပေးချင်လို့ သူများ လက်အောက်ခံမဖြစ်အောင် ကြိုးစားခဲ့တဲ့ မိန်းမလေ။ ရှင် အစကတည်းက နားဝင်ချိုချင်ရင် လေသံအေးနဲ့ ဆရာလုပ် တတ်တဲ့ မိန်းမကို ယူခဲ့ပါလား"

"ဟာ ကွာ ဒီမိန်းမ"

"မေမေ ဟီး"

သားက အိပ်နေရာကနေ လန့်နိုး လာပြီး ထိုင်လေသဖြင့် မင်းသိက္ခာ စိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်ရသည် သာ။ သားက သူ့အမေခါးကို ဖက်ထားပြီး ငိုတာပေါ့လေ။ မူးတာတွေတောင် ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိတော့ပါဘူး။ ဒေါသဖြစ်လွန်းလို့ လေ။

အိမ်မှာ ဘာကိုရည်ရွယ်ပြီး ဆိုလိုတယ်ဆိုတာကို မင်းသိက္ခာ သိတာပေါ့။ လေသံအေးနဲ့ ဆရာလုပ်တဲ့ မိန်းမဆိုတာ တစ်ချိန်က မင်းသိက္ခာပတ်သက်ခဲ့ဖူးတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်ညွှန်းလိုက်ခြင်းပါပဲ။

မှန်တာပေါ့။

မင်းသိက္ခာ နောင်တရတာမှ အကြီးအကျယ်ပါပဲ။ ဖြူစင်ရိုးသားတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ပြီးမှ ဆင်းရဲတာ၊ ဘွဲ့ရပညာတတ်မဟုတ်လို့ သိမ်ငယ်တယ်ထင်ပြီး အကြောင်းပြချက်မရှိ ကျောခိုင်းပစ်ခဲ့တာ။ တကယ်တော့ ကိုယ်က တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခဲ့သူတစ်ယောက်ပဲပေါ့။

"မေမေ ဟီး"

"သား သား မငိုရဘူးလေ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲ သား။ မေမေ့ သားလေး လန့်နိုးသွားပြီ။ မငိုနဲ့ နော် သား"

"အီး ဟီး"

"မငိုနဲ့ လေ သားလေးရဲ့ "

"သားကြောက်တယ် မေမေ့ ဟီး"

"ဘာကိုကြောက်တာလဲ သားရဲ့ ။ ကြောက်စရာ ဘာမှ မရှိဘူးလေ"

"ဒီမှာ သား"

"အဟင့်"

"ဖေဖေ့ မျက်နှာကို ကြည့်စမ်း။ မင်းက ဖေဖေ့ကို ကြောက်နေတာလား"

"ဘာမှ မသိတဲ့ ကလေးကို ရှင်ပြဿနာ မရှာနဲ့ နော်"

"ငါ့သားကို ငါပြဿနာမရှာဘူး။ သိသင့်တာကို ပြောပြမလို့ ။ သားရေ မင်းကြောက်ရမှာ က ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး ကွ။ မင်းမေမေ ကိုပဲကြောက်။ သူက သိပ်ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ မိန်းမကွ။ မင်းမေမေက သူဖြစ်ချင်တာကို လိုရာပုံသွင်းပြီး မဖြစ်လာရင် ဒေါသတွေ၊ မာနတွေနဲ့ ဖွန်နေတဲ့ မိန်းမ။ ငါ့သားလေးဘဝအတွက် ပုံစံခွက်မှားမှာ ဖေဖေ စိုးရိမ်တယ်ကွာ"

"ကိုမင်းသိက္ခာ၊ ရှင်ကလေးကို မဟုတ်တာတွေ မပြောနဲ့ နော်။ မူးလာရင် ကိုယ့်ဘာသာ အေးအေးဆေးဆေးနေ"

မင်းသိက္ခာ ဘာမှ ဆက်မပြောချင်တော့ပေ။ ဆက်ပြောရင် ဒေါသပါမယ်။

ဒေါသပါရင် သားလေးစိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်မှာ စိုးလို့ ပါ။ တစ်ခါတလေတော့လည်း ကိုယ်ကလည်း ကိုယ်လို့ တွေးမိသား။ ဘီယာမသောက်ရ မနေနိုင်သလို ဖြစ်နေတာလေ။

ဟူး...

ကိုယ်မှားတာ ရှိသလို သူမှားတာတွေလည်း ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့် စိတ်လျှော့ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည် ပေါ့။ ပြီးတော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က ပြောခဲ့ဖူးတဲ့ စကားအချို့ကို သတိရမိသွားပြန်သည် လေ။

"ကို ကိုကို ချစ် အရမ်းချစ်တယ်။ ယုံကြည်အားကိုးချင်တယ်။ အားကိုးတယ်ဆိုတာက ချစ်ရဲ့ ဘဝကို လုံခြုံနွေးထွေးမှုပေးရုံ သက်သက်ပါနော်။ ချစ်လေ သာယာချမ်းမြေ့တဲ့ မိသားစုဘဝလေးကို လိုချင်တယ်။ ချစ်က မေတ္တာငတ်နေသူဆိုတော့ ကို့ဆီက မေတ္တာတရားကလွဲရင် အခြားဘာမျှော်လင့်ချက်မှ မရှိပါဘူး ကို"

အဲဒီလို ပြောခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းသိက္ခာအကြောင်းပြချက် မပေးဘဲ ကျောခိုင်းခဲ့သည် လေ။ ဘွဲ့တစ်ခုမရ၊ ဘဝအာမခံချက် ခိုင်ခိုင်မာမာမရှိ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ရင် သိမ်ငယ်မှာ စိုးလို့ သတ္တိမရှိခဲ့တာ။

အခုတော့ -

အခုတော့လည်း လေ။
